

Sona Doğru

Ülkede tüm gelenekleri ayaklar altına alan işler oluyor. Yılbaşı gecesi doğalgaz ve elektrik zammı açıklaması işçi, emekçi ve yoksullar için adeta bir yılbaşı sürprizi oldu. Halbuki gönül isterdi ki rejim yılbaşı gecesi asgari ücrete 3000 TL zam yaptık diyebilirdi. Ancak diyemezler. Çünkü bittiler, tü-kendiler. Şimdi ekonomik krizin tüm yükünü işçi, emekçi ve yoksullara taşıtmaya çalışıyorlar. Olmayacak, ol-

duramayacaklar... İşçiler, emekçiler, yoksullar başka çareleri kalmadığı için direnecekler, eylemlere geçecekler ve bu gidişata son verecekler.

Yeni yılın ilk günleri eylemlilikler açısından umutlu başladı. Motokurye-lerin eylemleri sonuç alıcı oldu. Bu deneyim dalga dalga tüm işkollarına yayılacak, yayılmalı. Sanayi işçileri, hizmet sektörü, bilişim emekçileri, işsizler, emekliler, yoksul köylüler haklarını aramak için sokaklara çıkacaklar.

Sınıf bilinci ve devrimci eylemlilik kendi öz deneyimleri sonucu müca-deleler, direnişler içinde gelişir.

İşçi sınıfı içinde var olan diri öncü kadrolar, sendikaları sarı olsa da damarlarında kızıl kan aktığının farkında olanlar, partimizin kadro ve sempatiz-anları, dost kuruluşların öncü kadroları bu mücadelelerin, direnişlerin tam ortasında ve önündedir. Partimizin işçi sınıfı ile bağları böyle dönemler süre-

cinde ortaya çıkıyor. İğneyle kuyu kazarak yıllardır çok elverişsiz koşullarda

örülen altyapılar bugün görevdeler. İşçi sınıfının politik örgütü, öncü müfrezesi ile "komünist" adını çalarak entel dantel yapılar oluşturanlar arasındaki fark bu direnişlerde kendini gösteriyor. Belirleyici olan popülizm değil, örgüt ve eylemliliktir.

Faşist rejim sona doğru ilerliyor. Son kendiliğinden olmayacak. Partimizin kadrolarına, militanlarına büyük görev düşüyor. Bu görev ve mücadele bilinci ile yeni yılı karşıladık.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 27 Ocak 2022 Tarihli Açıklaması Mustafa Suphi ve Yoldaşlarının Vasiyeti: Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının 28-29 Ocak 1921 gecesi Karadeniz'in derin sularında boğularak katledilmeleri aynı zamanda Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk faili meçhul cinayetidir. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının bilinen mezarları yoktur. Karadeniz'in her damlasında Mustafa Suphi ve yoldaşlarının kanları vardır.

Bu topraklarda sosyalizm için mücadele eden her komünistin, hatta her devrimcinin sorması gereken bir soru vardır? Türkiye Komünist Partisi kurucusu ve yöneticileri olan Mustafa Suphi ve yoldaşları kimlerin kararı ve emriyle ve neden katledilmişlerdir? Bu sorunun yanıtı Birinci Meclis'in Gizli Tutanakları'nda mevcuttur ve gizlilik süresi dolduğu için yayınlanmıştır. Yanıt açıktır: Ulusal Kurtuluş Savaşının, sosyal kurtuluş savaşımına yükselmesini önlemek için Mustafa Kemal Başkanlığındaki Birinci Meclis Hükümeti kararı ile katledilmişlerdir.

Çünkü, Mustafa Suphiler yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuna katılsalardı, Türkiye tekrar İngiliz ve Alman emperyalistlerinin güdümüne girmezdi, Türkiye kapitalist kalkınma yolunu seçmezdi, Türkiye'de daha sonra devlet desteğiyle tekelleşecek burjuvazi ve komprador toprak ağaları söz sahibi olamazdı, Türkiye'de başta Kürt halkı olmak üzere tüm milliyetler anayasal güvence ile siyasal, kültürel ve toplumsal eşit haklı yurttaşlar olurlardı, Kürdistan ve Lazistan muhtariyet, yani özerk olurdu, İslamın Sünni mezhebi ve Hanefi kolu devlet tarafından resmi din ilan edilmez, İslamın tüm mezhepleri, Alevi, Ermeni, Rum, Musevi, Ezidi, Süryani ve Keldani toplumları kendi cemaatleri tarafından finanse edilen eşit haklı inançlar olarak laik bir devlet yapısı oluşurdu. Türkiye NATO'ya üye olmaz, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne karşı istihbarat faaliyetlerinin merkezi bir soğuk savaş üssü, ve de sıcak savaş için bir saldırı üssü olmaz, komşuları ile iyi komşuluk ilişkileri geliştiren barışçıl ve de anti-emperyalist bir dış politika izlerdi. Cumhuriyetin zenginleri, Koç'lar, Sabancı'lar, Sapmaz'lar, Eczacıbaşı'lar veya bugün onlara ilave olan Çalık'lar, Zorlu'lar, Sancak'lar, MNG'ler, Limak'lar, Kalyon'lar, Rönesans'lar, Cengiz'ler olmazdı. Kilit sektörlerde kamunun sahip olduğu devlet işletmeleri, fabrikalar, kombinatlar, rafineriler, madenler, limanlar, otoyollar, köprüler olur, kolektif bir tarım politikası kooperatifler eliyle yaşama geçirilirdi.

Mustafa Suphi ve yoldaşları bu program yaşama geçirilmesin diye katledildiler. Ve o karanlık devlet cinayetinin 101. yıl dönümünde bu sorunların tümü çözülmek üzere önümüzde görev olarak duruyor. Gelinek noktada Türkiye'nin sorunlarının çözülmesi, ancak 101 yıl önce bu sorunların çözümünü engellemek amacıyla Mustafa Suphi ve yoldaşlarını katledenler ile önce ideolojik hesaplaşma sonucunda gerçekleşebilir. Bu topraklarda devrimci güçleri ile Kürt özgürlük güçlerinin birleşik mücadelesi Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti'nin teminatıdır. Bu cumhuriyetin niteliği de 1920'de Mustafa Suphi ve yoldaşlarının hedefledikleri ve parti programımıza kanlarıyla yazdıkları "Amele ve Rençber Şuraları Cumhuriyeti"dir.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
27 Ocak 2022

VI. KADRİ EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ

10 EYLÜL 2021 - 29 OCAK 2022

Türkiye ve Kürdistan Devrimi ile Ortadoğu Devrimci Çemberi

Ali Oktay KAYA

Ortadoğu Devrimci Çemberi nitelemesi Filistin Halk Kurtuluş Cephesi - FHKC Genel Sekreteri Dr. George Habbaş tarafından kullanıldığı gibi, FHKC ile olan yakın ilişkilerinden dolayı 70'li yıllarda THKP-C tarafından da kullanılmıştır. O dönemlerde Filistin Halk Kurtuluş Mücadelesinin devrimci eylem ve savaşımının üst düzeye ulaştığı dönemlerdi ve Filistin'in kurtuluşu için mücadele ile diğer Arap halklarının mücadelelerinin birleşerek Ortadoğu'da devrimci bir çemberin oluşacağı ön görülüyordu. Değişik faktörler bu gelişmeyi engelledi. Özellikle FKÖ önderliğinin ABD emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi ile uzlaşmacı tutumu sonunda Filistin halkının kurtuluş mücadelesini sırtından bir hançer gibi vurdu. Yaser Arafat aynen Saddam Hüseyin ve Muammer El Kaddafi gibi ABD emperyalizmi ile uzlaşmayı sonuçta canlarıyla ödediler. Bu yazımızda bu konuya derinlemesine girmeyeceğiz. Sadece ABD emperyalizmine karşı tavizsiz mücadele vermek yerine onunla uzlaşmaya gidildiğinde dahi ABD emperyalizminin geçmişi sınıfsal konumlarından kesinlikle taviz vermediğini ve intikamını aldığını hiçbir zaman unutmamak gerekiyor. Sovyetler Birliği'ne karşı ABD'nin, ve DAC'ne karşı FAC'nin intikamcı tavırları bir ders olarak hatırlanmalıdır. Bu konu bizler için yeni veya şaşırtıcı değildir. İki sınıf arasında uzlaşmaz çelişkiler olduğu gerçeğinden yola çıkıyorsak, ki öyledir, düşmanla barış ve uzlaşma olmaz. İntikamı ağır olur.

Bugün Ortadoğu Devrimci Çemberi kavramını günümüz koşullarına uygun olarak yeniden ele almak gerekir. Türkiye, Suriye, Irak ve İran'da yakılan bir savaş ateşi var. Filistin halk kurtuluş mücadelesi yeni koşullarda zayıflamış ama farklı bir biçimde yürüyor. Lübnan savaşın ve bölgedeki istikrarsızlığın doğrudan etkisi altında. Ürdün konumu iti-

barıyla ve tarihsel nedenlerle Filistin Arap mücadelesi konusunda hassas bir karına sahip. Ortadoğu savaşının merkezi Filistin'den, Kürdistan'a kaymış durumda. Kürdistan dört parçadaki bölünmüşlüğe karşın Türkiye, İran, Irak ve Suriye'nin birleşim noktasını oluşturuyor. 40 yılı aşkındır yükselen Kürdistan Özgürlük Mücadelesi bölgesel alanda kilit stratejik pozisyon niteliğine ulaşmıştır.

Geçmiş on yıllarda ABD ve NATO'nun bir sıçrama tahtası niteliğine sahip olan Türkiye son kırk yılda girdiği yol ile bölgesel emperyalist bir niteliğe kavuşmuştur. Emperyalizm ülke açısından bir iç olgu durumuna gelmiştir. Bunun sonucu olarak bugüne kadar olduğu gibi ülke tekeli burjuvazisine karşı mücadele daha da belirleyici önem kazanmıştır. Önceki işbirlikçi tekeli burjuvaziye ve onun devletine karşı mücadele ilk aşamada sadece Türkiye devrimini ilgilendiren bir olgu iken, gelişmeler sonucunda günümüzde bölgeyi kapsayan bir niteliğe yükselmiştir. Çünkü Türkiye'de işbirlikçi oligarşi artık sadece kendi sınırları içinde değil başta Ortadoğu olmak üzere, Kafkasya, Yakın Doğu ve Afrika'ya, hatta Balkanlara el atmakla meşgul. Doğrudan ve en aktif biçimde yoğunlaştığı alan ise Ortadoğu'dur. Orada da ilk aşamada yöneldiği güç Kürt özgürlük hareketidir. Türkiye Cumhuriyeti, kendi yayılcı ve sömürgeci emperyal hedeflerine ulaşmak için uzlaşmadığı ve dize getiremediği Kürt özgürlük hareketini bölgede yok edilmesi gereken ilk güç olarak değerlendirmektedir ve tüm politikalarını bunun üzerine kurmaktadır.

Konuya tersinden yaklaşırsak, Türkiye'de işbirlikçi oligarşiye karşı devrimci sınıf mücadelesinde bu durumda düşmanı en hassas noktalarından vurmak ve planlarını boşa çıkarmak gerekmektedir. Aynı zamanda düşmanın emperyal politik hedeflerine karşı bölgenin demokratikleşmesi ve özgürleşmesi

için mücadele etmek bunun doğal sonucu olmaktadır. Türkiye bu durumda aynı zamanda bölgedeki devrimci sınıf mücadelesinin önemli bir alanını oluşturmaktadır. Türkiye'nin özgürleşmesi ve demokratikleşmesi

Ortadoğu'nun da demokratikleşmesi ve özgürleşmesi açısından belirleyici bir etmen olacaktır. O açıdan bir yandan Türkiye topraklarında mücadeleyi yükseltirken, diğer yandan da bölgede Türkiye'nin emperyal amaçlarını önlemek için mücadele etmek birlikte yürütülmektedir. Bu noktada da bölgedeki devrimci dinamiklerin birleşik mücadelesi gündeme gelmektedir.

Kürt özgürlük hareketi bölgede, dört parçada oynadığı rolün yanında, nüfus olarak en büyük nüfusa sahip olan Kuzey parçasında politik olarak ve yığın bağları açısından etkindir ve Türk devletinin on yıllardır yürüttüğü imha ve zorla göç politikaları sonucunda Türkiye'nin her yerine yayılan Kürt yurttaşların varlığı sayesinde ülkenin bütününde Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin en yakın müttefidir. Günümüzde İstanbul'daki Kürt nüfus Kürt illerindeki tüm nüfustan fazladır. Diğer batı metropollerinde de bundan farklı değildir. Türk egemenleri kendi bindikleri dalı kendileri kesmektedirler ve bunun farkına vardıkça daha da saldırganlaşmaktadırlar.

Bu çerçevede ele alındığında gerek Ortadoğu gerekse Türkiye açısından birleşik mücadelenin önemi kendini da yattmaktadır. Ortadoğu'da daha çeşitli güçlerin de katılımıyla daha geniş olan cephe, Türkiye'de Türkiye işçi sınıfının politik öncüsü ile Kürt özgürlük hareketinin siyasal öncüsünün önderliğinde ve en geniş devrimci demokratik

muhalefet güçlerini kapsayacak bir Demokratik Cephe şeklinde gelişmektedir. Devrim Cephesi bu güçlerin arasındaki devrimci güçlerin bileşiminden oluşmaktadır.

Türkiye'de gelişecek her olumlu ve ileri devrimci demokratik hamle Ortadoğu'yu doğrudan etkileyeceği gibi, Ortadoğu'da sıcak savaşın içinde elde edilecek her ileri mevzii de Türkiye devrimci sürecini doğrudan etkileyecektir.

Bizler açısından mücadelenin her biçimi meşru ve yasalıdır. Eğer bir devlet topyekün askeri gücü ve araçları ile başka bir ülkeye saldırıyor, hatta kendi topraklarında kendi halkını ve köylerini bombalıyor, buna karşı direnmek ve meşru savunma geliştirmek kadar yasal bir davranış olamaz. Meşru savunma kadar, sınıf alanında yürütülen eylemlilikler ve direnişler de, parlamentoda yürütülen çalışmalar da, mahalle ve semt meclislerinde gerçekleştirilen süreçler de, sendikalarda, demokratik kitle örgütleri ve odalarda yapılan çalışmalar da aynı şekilde meşru ve yasalıdır. Rejim bugün bizim yaşamın her alanında yürüttüğümüz mücadeleyi ve saldırılarından dolayı meşru savunmamıza karşı yasalara göre kurulmuş ve parlamentoda üçüncü parti durumuna gelmiş siyasal çalışmalarımızı engellemeye, yasaklamaya çalışıyorsa bunun iki nedeni vardır. Birincisi yürütülen çalışma ve siyasal hat doğrudur. İkincisi rejim bunu kendi geleceğine yönelik bir tehlike olarak görmektedir. Bu da iyidir.

Ortadoğu Devrimci Çemberi bu bağlamda ele aldığımızda, bölgenin Türkiye dahil demokratikleşmesi, devrimcileşmesi ve özgürleşmesinden söz etmiş oluyoruz. Böyle bir

yaklaşım Kürt ulusal sorunu, Filistin sorununa, Arap halklarının özgür gelişme koşullarına ne kadar çözüm getirecekse Türkiye'nin demokratikleşmesi, özgürleşmesi ve sosyalizme yönelmesi konusunda da sonuç alıcı süreci geliştirecektir. Türkiye'nin böylesi bir yola girmesi için Ortadoğu'daki gelişmeleri beklemek anlamında ele alınmaması gereken bu yaklaşım, bölge ve ülke dinamiklerinin günümüzde ortaya koyduğu gerçekler temelinde gerçekçi bir strateji sunmaktadır. Bölge ile ülke devrimci süreçleri arasında diyalektik bir bağ ve değişkenlik söz konusudur. Bölgede savaşın izleyeceği seyir Türkiye'yi, Türkiye'de sınıf mücadelesinin ve genel anlamda demokratik mücadele süreçlerinin izleyeceği seyir de bölge gerçeklerini doğrudan etkileyecektir. Bu süreçlerde dört parça Kürdistan'ın birleştiği ve yer aldığı coğrafya bölgenin tam ortasında belirleyici stratejik bir rol oynamaktadır.

Bu siyasal ve stratejik perspektif çerçevesinde partimiz bu vizyonu ortaya koyarken öncelikle kendi alanında görevlerini layıkıyla yerine getirme yükümlülüğü ile karşı karşıyadır. Stratejinin içinde barındırdığı en önemli unsur, mücadele süreçlerinde bölge devletleri topraklarında aynı doğrultuda savaşım yürüten demokratik, sosyalist, komünist güçlerin siyasal bağlaşıklığını sağlamak ve kendi devletlerinin burjuvazilerini, iktidarlarını destekler konumdan çıkmalarına ulaştırmaktır. Nasıl dersiniz? Enternasyonalist yaklaşımı özümsemeyen ve uygulayamayan söz konusu güçler, kendi devletlerinin rejimlerine karşı muhalif konumlarda gözükseler dahi, öz itibarı ile ulusalcı ve hatta milliyetçi konumları savunur duruma

düşmektedirler. Bu sorunun aşılması gerekmektedir. Türkiye devrimci hareketi saflarında baş gösteren benzer yaklaşımlar bölge devletlerindeki ilerici devrimci güçlerde de mevcuttur. Bir yandan kendilerini devrimci hatta komünist olarak konumlandırıp, diğer yandan kendi devletlerindeki Baas Partilerini ve onların ardıllarına sahip çıkmaları bölge ülkelerinde sık rastlanan bir olgudur ve aynen Türkiye’de Kemalizmin etkilerinden kurtulmadan devrimci bir atılım sağlanamayacağı gibi, bu ülkelerde de benzer süreçler kendini dayatmaktadır. Kimi ülkelerde iktidarların ABD ile çelişkilerden kaynaklı dış politikaları anti-emperyalist olarak nitelenip desteklenmekte, kimilerinde devlet kapitalizmi savunulmakta, kimilerinde ise silahlı kuvvetleri desteklenmek suretiyle ilkeli bir sınıf politikası uygulanmaktadır. Ulus devletlerin oluşum süreçlerinde ortaya çıkan bu tabular yıkılmadan özgür, demokratik ve sosyalist bir geleceğe yönelmek mümkün olmayacaktır. Devrim olarak nitelendirmediğimiz, geçmişin burjuva devlet yapılarının yıkılıp yerine işçi sınıfının devlet mekanizmalarının kurulması ile bağlantılı olan bu konu Türkiye dahil, bölge ülkeleri açısından kilit sorundur.

Çerçeveyi bu şekilde çizdiğimizde, geçerli olan ulus-devlet yapıları sınırları çerçevesinde, tek tek ülkelerde devrimci süreci geliştirmek, ve aynı zamanda bu süreçlere paralel olarak bölgesel alanda yürüyen süreçlerin eşgüdümlü olarak geliştirmek gündemin dayattığı bir olguyken, konuya daha kapsamlı yaklaşarak devrimci stratejiyi bölgesel vizyonu ile ele almalıyız. Tek tek devletlerde çokuluslu federatif demokratik ve sosyalist yapılar kendini dayatırken, bölge açısından federatif devletler topluluğunun konfederal düzeyde yapılanması Ortadoğu açısından barış, demokrasi ve sosyalizmin güvencesidir. Emperyalist güçleri bölgeden söküp atacak, verili yer altı, yer üstü ve insan kaynaklarını bilimsel teknik gelişmenin son kazanımları ile birleştirerek ortaya çıkacak devrimci potansiyel aynı zamanda oluşacak yeni toplum yapısının alt yapısını oluşturacaktır. Savaşsız ve sömürsüz bir toplum düzeninin egemenliğinin şart olduğu böylesi bir yapılanmada bölgede yüzyıllardır, Anadolu topraklarında yüz yıldır süren savaş, sömürü, sömürgecilik nitelikleriyle, barbarlık dönemi olarak adlandırabileceğimiz dönem son bulabilecektir.

Bölgesel düzeyde elde edilecek bir devrimci dönüşüm günümüz dünya konjonktüründe emperyalizmin, boğma, ezme, yok etme saldırılarına karşı varlığını koruyarak geliştire-

bilecek ve dünyanın diğer bölgelerindeki devrimci güçlere ilham kaynağı olacaktır. Dünya devriminin koşullarının güncel olmadığı ve tek ülkede sosyalizmin zorluklarından elde edilen derslerden yola çıkarak bölgesel devrimlerin tetiklenmesi dünya devrimci süreci açısından niteliksel bir sonuca tekabül edecektir.

Ölüm, yıkım ve talandan başka, sonucu daha fazla emperyalist sömürü dışında hiçbir getirisi olmayan bölgesel savaşlara karşı olmak tek başına yeterli değildir. Stratejik olarak belirleyici olan bu savaşlara karşı işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen ve sömürülen emekçi halkların önüne gerçekçi ve doğru bir alternatif hedef koymaktır. Bu da bölgesel devrimi hedefleyen stratejik amaçtır. Emperyalistler kendi yaktıkları savaş ateşlerinin sonucunda kendileri zarar görmeli ve amaçlarına ulaşmamalıdır. Lenin’in “emperyalist savaşlar aynı zamanda sosyalist devrimlerin şafağıdır” nitelmesi Türkiye ve Ortadoğu devrimcileri ile komünistlerinin ana fikirleri olmalıdır.

Türkiye’de yaşanan ekonomik kriz ve onun politik krize dönüşmüş olması, işçi sınıfının ve ezilen yoksul halkların burjuva demokratik çözümler dışında kalıcı, inandırıcı, ikna edici ve uğrunda mücadele edebilecekleri hedefleri içermesini gerektiriyor. Günümüzde yaşanan krizin sadece AKP’nin değil kapitalizmin krizi olduğu sadece devrimciler ve komünistler tarafından bilinen bir olgu olmaktan çıkmaktadır. Dini motiflerle kapitalizm koşullarında adil bir toplum yaratma söylemleri ile milyonlarca işçi, emekçi ve yoksulun oylarını alan AKP’nin politikaları iflas etmiştir. Onun yerine aday olan burjuva muhalefetinin çözüm olmadığı, sorunun sistem sorunu olduğu AKP’ye bu derece güvenen kitlelerin mağduriyeti ve hayal kırıklıkları sonrası daha rahat anlatılabilir. Gerçek devrimci alternatifi de ne olduğunu kitlelere taşımamanın koşulları bu süreçlerde verilidir.

Partimizin yeni program taslağını tartışırken bu yazıda işlediğimiz konuların ele alınmasını ve derinlemesine değerlendirilmesini önemli görüyoruz. Devrimci mücadele koşullara ve değişikliklere göre yenilerek yaşama geçirilmesi gereken bir süreçtir. Amaç bellidir, önemli olan devrimci dinamiklerin ve koşulların doğru değerlendirilmesidir. Değilse kendini yenileyemeyen bir devrimci politika devrimci sonuçlar ve zaferlerle sonuçlanmaz. Marksizm-Leninizm’in canlı bir teori olmasının anlamı da ülke ve bölge koşullarında yenilerek bu şekilde mücadele içinde karşılık bulmaktadır.